

Fővárosi Ítéltábla

8.Pkf.25.713/2021/5.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Hepp Andrea ügyvéd (ügyvéd címe.) által képviselt kérelmező neve (kérelmező címe.) kérelmezőnek – a Kocsis és Szénássy Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe) ügyintéző: dr. Kocsis M. Tamás ügyvéd) által képviselt kérelmezett neve (kérelmezett címe) kérelmezett ellen – a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala védjegytörlési kérelmet elutasító határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Törvényszék 2021. június 2. napján kelt 3.Pk.20.781/2021/5-I. számú végzése ellen a kérelmező 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

v é g z é s t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy a kérelmezettnek 15 napon belül fizessen meg 137.500 (Százharminchétezer-ötszáz) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú eljárási költséget.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A kérelmezett a jogosultja a 2003. május 16-i elsőbbségű, ...2 lajstromszámú „VAKÁCIÓ” szóvédjegynek, amely a Nizzai Megállapodás szerinti 16. áruosztályban „papír, karton és ezen anyagokból készült termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba; nyomdaipari termékek; könyvkötészeti anyagok; fényképek; papíripari cikkek; papíripari vagy háztartási ragasztóanyagok; anyagok művészek részére; tanítási és oktatási anyagok (készülékek kivételével); csomagolásra szolgáló műanyagok (amelyek nem tartoznak más osztályokba); nyomdabetűk; klisék”, valamint a 42. osztályba tartozó „tudományos és műszaki szolgáltatások, valamint az idetartozó tervezői és kutatói tevékenység; ipari elemző és kutató szolgáltatások; számítástechnikai hardver- és szoftvertervezés és -fejlesztés; jogi szolgáltatások” tekintetében áll oltalom alatt.

[2] A kérelmező 2020. május 5. napján a fenti védjegy törlését kérte a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalától (a továbbiakban: Hivatal). Kérelmét a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (a továbbiakban: Vt.) 2. § (2) bekezdés a) és b) pontjaira alapította. Álláspontja szerint a tárgyi megjelölés az árujegyzéktől függetlenül nem alkalmas megkülönböztetésre. A kérelmezett a törlési kérelem elutasítását kérte.

[3] A Hivatal határozatával a törlési kérelmet elutasította a Vt. 2018. december 31. napján hatályos szövege alapján. A rendelkezésre álló adatok alapján megállapította, hogy a kérelmező az eljárás során nem nyújtott be olyan bizonyítékot, amely alapján megállapítható lenne, hogy a „VAKÁCIÓ” kifejezés a támadott védjegy elsőbbségének időpontjában, azaz 2003. május 16. napján a releváns fogyasztói kör számára az árujegyzékben foglalt áruk és szolgáltatások tekintetében leírónak minősült volna. Nem látta megállapíthatónak azt sem, hogy a bejelentés napján az általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban állandóan és szokásosan alkalmazták volna a „VAKÁCIÓ” szómegjelölést az érintett áruk és szolgáltatások vonatkozásában.

[4] A kérelmező a határozat megváltoztatását kérte oly módon, hogy a bíróság a törlési kérelmének adjon helyt, marasztalja költségeiben a kérelmezettet. A kérelmezett kérte a kérelmező megváltoztatási kérelmét, mint megalapozatlant elutasítani és a kérelmezőt költsége megfizetésére kötelezni.

[5] Az elsőfokú bíróság végzésével a megváltoztatás iránti kérelmet elutasította és kötelezte a kérelmezőt, hogy fizessen meg a kérelmezettnek 15 napon belül 254.000 forint eljárási költséget. Döntését a Vt. 2. § (1) bekezdésére, (2) bekezdés a) pontjára, 8. § a) pontjára és 33. § (1) bekezdés a) pontjára alapította.

[6] Egyetértett a Hivatallal abban, hogy a kérelem alapján a védjegy törlésének nincs helye, mert a kérelmező nem bizonyította a törlés jogalapjául megjelölt Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja egyik esetének alkalmazhatóságát sem.

[7] Kifejtette, hogy a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontjának a jelen eljárásban alkalmazandó szövege két törvényi tényállást foglal össze. Az első fordulat a megjelölés leíró jellegét nevesíti, melynek lehetősége gátolja a védjegyoltalmat, míg a második fordulat szerinti általános és szokásos alkalmazásának a tényét bizonyítani kell ahhoz, hogy a megjelölés a védjegyoltalomból kizárható legyen. Ezért – mint az az Európai Bíróság C–363/99. sz. jogértelmezéséből kitűnik – a leíró jelleghez azt kell igazolni, hogy a jelzés az árujegyzékbe foglalt áruval kapcsolatos valamely jellemző leírására alkalmas; ez a nyelvi környezet vizsgálatával, szemantikai és grammatikai elemzéssel mutatható ki. Ezzel szemben a megjelölés általános és szokásos alkalmazásának tényét dokumentálni szükséges. A joggyakorlat (EUB C-517/99.) következetes abban is, hogy a megjelölés leíró jellegének, és általános, szokásos alkalmazásának is az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások körében kell megvalósulnia, mégpedig a védjegybejelentés napján.

[8] Az elsőfokú bíróság indokolása szerint a kérelmező nem bizonyította, hogy a védjegy bejelentésekor a „VAKÁCIÓ” szó az árujegyzékben szereplő áruk és szolgáltatások valamely jellemzőjének leírására alkalmas lehetett. A főnévi szófajú kifejezés köztudomásúan az iskolai tanítás hosszabb-rövidebb ideig való szünetelését fejezi ki, mely jelentés távoli asszociációs kapcsolatba sem hozható az árujegyzékben felsorolt papíripari árukkal és tudományos, műszaki szolgáltatásokkal, illetve ezek jellemzőivel. Helyesen állapította meg ezért a Hivatal, hogy a megjelölés az árujegyzék viszonylatában nem leíró jellegű, és így a Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontjának első fordulata nem gátja a megjelölés oltalmának.

[9] Helyesen vonta le a Hivatal azt a következtetést is az elsőfokú végzés szerint, hogy a kérelmező nem bizonyította, hogy a második fordulat a védjegybejelentés napján akadályozta a tárgyi védjegy oltalmát. A kérelmező nem bizonyította, hogy a támadott védjegy bejelentését megelőzően az érintett áruk körében állandó és szokásos gyakorlat volt a „VAKÁCIÓ” szó alkalmazása, mert a csatolt foglalkoztató füzetek a védjegy elsőbbségénél jóval későbbiek.

[10] A végzés ellen a kérelmező fellebbezett az elsőfokú végzés és a Hivatal határozatának a hatályon kívül helyezését kérte annak okán, hogy a határozat és az elsőfokú végzés a tényállást nem tárta fel teljes körűen, jogszabályellenesen mellőzött tényeket, hiányosan értékelte a dokumentumokat és folytatta le a bizonyítási eljárást.

[11] Hangsúlyozta, hogy a törlés indokául mindvégig a Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontjának második fordulatát jelölte meg, állítva, hogy a „VAKÁCIÓ” szó Magyarországon mindenki által ismert, ezért megkülönböztető képességének a hiányát objektíven, nem pedig bármilyen áruosztály vonatkozásában kellene vizsgálni. Az állandó és szokásos alkalmazást, mint köztudomású tényt jelölte meg és alátámasztotta szótári dokumentációval, joggyakorlattal. Emellett a másodfokú eljárásban csatolta a Magyar Tudományos Akadémia Nyelvtudományi Kutatóközpontjától kapott szakvéleményt annak igazolására, hogy a megjelölés a bejelentés idején széleskörűen ismert és általánosan használt szó volt. Így a megkülönböztető képesség hiánya bizonyított. Mivel a szakvélemény semmilyen új tényt nem tartalmaz, annak megállapításai egybecsengenek a kérelmező állításaival, ezért nem minősül új bizonyítéknak, figyelemmel a Pp. 249. § alapján alkalmazandó Pp. 235. § rendelkezéseire.

[12] A fellebbezés kifogásolta, hogy az elsőfokú végzés nem tért ki a kérelmező által csatolt szótárak tartalmára, amit a védjegyszó állandó és szokásos alkalmazása és megfelelő időszerűsége miatt dokumentált. Sérelmezte továbbá, hogy az internetes találatokra vonatkozó bizonyítékát az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta és a mellőzésnek indokát nem adta. Ugyanígy nem tartalmazott a határozat indokolást a kérelmező által hivatkozott, az iskolai gyakorlat, illetve az irodalmi művek címében való előfordulás értékelésének a mellőzésére. Álláspontja szerint a mellőzött bizonyítékokról való hallgatás és a jogellenesen mellőzött bizonyítékok, valamint a bizonyítást nem igénylő köztudomású tényekre való hivatkozások figyelmen kívül hagyása nem eredményez kellően feltárt tényállást, amik súlyos

eljárási szabálysértésnek minősülnek. Ismételten kitért a védjegy használatának, valamint a kérelmezetti jóhiszeműség hiányára, amit a bejelentéskori megkülönböztető képesség vizsgálata során értékelni látott szükségesnek.

[13] A kérelmezett a fellebbezésre tett észrevételében elsődlegesen azt hiányolta, hogy a fellebbezés nem tartalmaz az ügy érdemére vonatkozóan jogszabályi hivatkozásokat, amire utalt, az pedig a régi Pp-ben szereplő szabály az új bizonyíték csatolása kapcsán, holott a jelen perre az új Pp. szabályai irányadóak. Az új Pp. követelményeinek pedig nem felel meg a fellebbezés, mivel elmulasztotta megjelölni, hogy a Pp. melyik szakaszára alapítja a fellebbezését és így nem állapítható meg, hogy mi alapján kéri a végzés hatályon kívül helyezését.

[14] Érdemben az elsőfokú döntéssel mindenben egyetértett és azt helyes indokai alapján kérte helybenhagyni. A fellebbezéshez csatolt szakvéleményt a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján, mint utólagos bizonyítást kérte figyelmen kívül hagyni. Költségjegyzékkel felszámított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú költségét 137.500 forint + áfa összegben kérte megállapítani.

[15] A fellebbezés alaptalan.

[16] Helyesen hivatkozott a fellebbezési ellenkérelem arra, hogy a jelen nemperes eljárásban az eljárás megindításának idejére tekintettel a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. évi törvény, az új Pp. szabályai irányadók a Vt. 79. §-ára is tekintettel.

[17] A Pp. 371. § (1) bekezdése a)-b) és d) pontjai meghatározzák a fellebbezés tartalmát, eszerint a fellebbezésben fel kell tüntetni a fellebbezéssel támadott ítélet számát, valamint az ítéletnek a fellebbezéssel támadott rendelkezését vagy részét, határozott kérelmet arra, hogy az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét a másodfokú bíróság mennyiben és milyen okból változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül, és azt az anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést, amelyre a fellebbező a fellebbezését alapítja, kivéve, ha a felülbírálati jogkör gyakorlásának nem feltétele a jogszabálysértés. A (2) bekezdés kimondja, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a fél - az ítélet megváltoztatására irányuló kérelem nélkül - a 379-381. §-ban foglaltakra hivatkozva kérheti. A Pp. 389. §-a szerint pedig a végzés elleni fellebbezésre az ítélet elleni fellebbezésre irányadó szabályokat kell alkalmazni.

[18] A kérelmező a fellebbezésében a hivatali határozat és az elsőfokú végzés hatályon kívül helyezését kérte. Mivel a Pp. 379. §-ában írt megszüntetés, vagy a 380. § szerinti kötelező hatályon kívül helyezés körében nem érvelt, ezért bár nem jelölte meg a jogszabályhelyet, a beadványa tartalmából – a Pp. 110. § (3) bekezdésében megjelenő, tartalom szerinti elbírálás elve alapján értelmezve – egyértelmű, hogy a Pp. 381. §-ában írt mérlegelhető hatályon kívül helyezésre hivatkozott eljárási szabálysértés miatt. E szabály

alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét végzéssel hatályon kívül helyezheti, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasíthatja, ha szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése, mert az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése az ügy érdemi eldöntésére kihatott, és annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges, vagy nem észszerű.

[19] A fellebbezés az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértését abban látta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelt minden bizonyítékot és azok mellőzésének indokát nem adta. A jogi indokolás a fellebbezéssel szemben azonban tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és azok értelmezését. Kitért az Európai Bíróság döntésében megnyilvánuló joggyakorlatra is, ami a hazai gyakorlattal azonosan a megjelölés leíró jellegét, illetve az általános, szokásos alkalmazását az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások körében tartja vizsgálandónak, szemben a kérelmező álláspontjával, ami szerint az árujegyzék vizsgálata szükségtelen. Választ adott a kérelmező által felhívott hazai eseti döntéssel kapcsolatos érveire akként, hogy a védjegyjogi gyakorlatban nincs helye analógia alkalmazásának. Kifejtette a csatolt foglalkoztató füzetek kapcsán, hogy nem a kérelmezetti termék viszonylatában kell vizsgálni a leíró jelleget és a hivatali határozatból ismertette a becsatolt szótárkivonatokat is. Eleget tett tehát a Pp. 346. §-ában a határozat tartalmával kapcsolatban előírtaknak.

[20] A fent ismertetettek alapján a Pp. 381. §-a szerinti hatályon kívül helyezés csak akkor indokolt, ha az adott eljárási szabálysértés a per érdemi eldöntésére - közvetlenül és kimutathatóan - kihatott, továbbá orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges és az elsőfokú eljárás megismétlése elengedhetetlen. A határozat esetleges indokolási hiányossága, a bizonyítékok értékelésének elmulasztása, vagy eltérő jogi álláspont elfoglalása nem tartozik ebbe a körbe, az a másodfokú bíróság által pótolható lenne.

[21] De a jelen esetben a fellebbezésben hivatkozott eljárási szabálysértés nem is volt megállapítható. Az elsőfokú bíróság a tényállást kellő mértékben felderítette, a feltárt bizonyítékokat megfelelően értékelte, eljárási hiba nélkül hozta meg határozatát, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére okot nem látott.

[22] Mivel a kérelmező a határozat megváltoztatására irányuló kérelem nélkül kizárólag annak hatályon kívül helyezését kérte és fellebbezése megalapozatlan, ezért a másodfokú bíróság, tekintettel arra, hogy a fellebbezési kérelem keretein nem terjeszkedhet túl, - az ügy érdemét nem érintve - az elsőfokú végzést a Vt. 79. és a Pp. 389. §-ain keresztül irányadó Pp. 382. § alkalmazásával helybenhagyta.

[23] A fellebbezés eredménytelensége miatt a Pp. 83. § (1) bekezdése folytán a kérelmező köteles a kérelmezett részére megfizetni a felmerült másodfokú eljárási költségét, ami a képviselőt ellátó ügyvéd munkadíját foglalja magában, amit a Pp. 81. § (5) bekezdésének megfelelően költségjegyzék úján számított fel.

Budapest, 2021. december 7.

Dr. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Karaszi Margarita s.k.
bíró